

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.747 van 15 maart 2002
in de zaak A. 101.920/XIV-2708.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. HUYSMANS,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Berthoudersplein 57

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
 Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 1 juni 1966 van Oezbeekse nationaliteit, op 16 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 februari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HUYSMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 december 1999 en verklaart zich vluchteling op 29 december 1999.

1.2. Op 16 november 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 12 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Antychin.

Betrokkene, Oezbeeks staatsburger van Russische origine, verklaarde dat hij en zijn gezin problemen zouden gehad hebben omwille van hun origine. In 1996 zou betrokkene ontslagen zijn omwille van zijn origine. Betrokkene zou in Oezbekistan voortdurend problemen gekend hebben met de lokale bevolking. In september 1999 zou betrokkene door de politie zijn aangehouden, opgesloten en geslagen. Betrokkene zou beschuldigd zijn van autodiefstal. Betrokkene zou zich hebben kunnen vrijkopen. In oktober 1999 zou er een poging tot ontvoering van zijn oudste dochter plaatsgevonden hebben. Op 8 december 1999 zou betrokkene opnieuw zijn aangehouden, opgesloten en geslagen door politieagenten. Ditmaal zou betrokkene beschuldigd zijn van drugsbezit en drugsgebruik. Betrokkene zou op 10 december 1999 vrijgelaten zijn op voorwaarde dat hij binnen de vijf dagen 3000 US dollar betaalde. Op 25 december 1999 zou betrokkene geconvoceerd zijn om zich op 27 december 1999 op het politiekantoor aan te bieden. Betrokkene verliet Oezbekistan, samen met één van zijn minderjarige dochters, op 27 december 1999. Op 29 december 1999 vroeg hij asiel aan. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Er dient te worden opgemerkt dat opeenvolgende verklaringen van betrokkene voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal ongerijmdheden vertonen waardoor in ernstige mate getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot zijn eerste aanhouding begin september 1999, dat hij naar huis naar zijn vrouw telefoneerde om 500 US dollar naar het politiekantoor te brengen (CGVS, p. 6). Betrokkene verklaarde daarentegen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze thuis geen telefoon hadden en hij daarom vanuit het politiekantoor naar zijn tante belde met de vraag zijn vrouw te contacteren om 500 US dollar te brengen (DVZ, vraag 42).

Met betrekking tot de poging van ontvoering van betrokkene's oudste dochter dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit incident niet aanhaalde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien de ernst van dit incident kan van betrokkene toch verwacht worden dat hij dit voorval, indien het daadwerkelijk plaatsgreep, ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken had aangehaald. Betrokkene's vrouw verklaarde, eveneens voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat ze eind oktober 1999, na de poging tot ontvoering van hun dochter, een dreigbrief ontvangen hadden (DVZ, vraag 42). Betrokkene zelf haalde echter noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor het Commissariaat-generaal een dergelijke dreigbrief aan.

Gelet op (het) bovenstaande kan in ernstige mate getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas.

Daarenboven dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij zijn land ontvluchtte omwille van problemen door zijn Russische origine (CGVS, p. 2). Betrokkene's vrouw verklaarde bovendien voor het Commissariaat-generaal dat er in Oezbekistan een openlijke haat en agressie wordt geuit ten aanzien van Russen (CGVS vrouw, p. 2). Ze verklaarde ook nog dat Russen gedwongen worden Oezbekistan te verlaten (CGVS vrouw, p. 2).

Uit betrokkene's verklaringen kan afgeleid worden dat hij en zijn vrouw slachtoffer zijn van een systematische vervolging omwille van hun origine. Dit strookt echter niet met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie waaruit niet blijkt dat er sprake is van een systematische en gerichte vervolging van de Russische bevolkingsgroep in Oezbekistan. Hoewel er sprake is van geïsoleerde gevallen van discriminatie en/of geweld zou dit eerder het geval zijn tussen individuen dan tussen etnische groepen en is de link tussen deze problemen en de etnische origine van het slachtoffer(s) vaak verre van duidelijk. Bovendien blijkt dat de overheid steeds meer de neiging heeft om de emigratie van etnische Russen, met name de braindrain, tegen te gaan. Overigens blijkt uit dezelfde informatie dat, als er geen bescherming is vanuit de overheid, dit niet etnisch gemotiveerd is en dat het vaak slaat op alle bevolkingsgroepen van Oezbekistan (verslag Cedoca inzake de situatie van de Russen in Oezbekistan van 23 augustus 2000).

Al het bovenstaande laat niet toe in hoofde van betrokkene te besluiten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door betrokkene neergelegde documenten (geboorteakte, zijn huwelijksakte, de geboorteaktes van zijn kinderen, zijn militair boekje, zijn rijbewijs, een politieconvocatie, een certificaat dat de criminele zaak betreffende de poging tot autodiefstal tijdelijk werd gesloten) zijn niet van die aard dat zij iets aan het bovenstaande kunnen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij vraagt om buiten de zaak te worden gesteld gezien de aard van de bestreden beslissing en het feit dat er geen middelen werden opgeworpen tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van de art. 52 en 62 van de Wet van 15.12.1980 en de art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 m.b.t. de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen :

Overwegende dat art. 52 van de Vreemdelingenwet aan de Minister van Binnenlandse Zaken en bijgevolg aan de Commissaris-Generaal voor (de) Vluchtelingen en (de) Staatlozen, na dringend beroep een ruime appreciatiebevoegdheid toekent;

Dat de samenhang en de standvastigheid van het vluchtverhaal van verzoeker het criterium moet zijn voor verweerder om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen;

Dat (de) vastgestelde contradicties op essentiële punten op ontegensprekelijke wijze de geloofwaardigheid van verzoeker zouden kunnen aantasten;

Dat evenwel het belang van eventuele contradicties moet worden beoordeeld in functie van het geheel der afgelegde verklaringen;

Dat vanaf zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker een preciese, gedetailleerde en omstandige uiteenzetting heeft gegeven van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht;

Dat het vluchtverhaal coherent is en de verklaringen standvastig, niet alleen aangaande essentiële gebeurtenissen maar ook aangaande bepaalde details en preciese omstandigheden;

Dat de simpele vaststelling dat het vluchtverhaal bedrieglijk zou zijn omdat het zou beheb(p)t zijn met tegenstrijdigheden en vergetelheden en daardoor aan geloofwaardigheid zou inboeten, op zich niet volstaat om de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag vast te stellen;

Door de emotionele impact van de gebeurtenissen en door de manier waarop de interviewer zijn of haar vragen stelt, is het bi(j)zonder aannemelijk dat bij de verschillende verklaringen van verzoeker er veeleer sprake is van een focus op bepaalde feiten dan wel van contradicties of lacunes;

1. Wat betreft de beweerde tegenstrijdigheden dient vooreerst vermeld (te worden) dat de door het Commissariaat aangehaalde tegenstrijdigheid namelijk als zou verzoeker m.b.t. zijn eerste aanhouding begin september 1999 verklaard hebben dat hij naar huis naar zijn vrouw belde, geen tegenstrijdigheid is, waar verzoeker ten overstaan van de dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft naar zijn tante te bellen met de vraag zijn vrouw te contacteren om 500 US dollar te brengen;

Uiteindelijk bracht de vrouw de 500 US dollar;

Mogelijkwijze ligt een gebrekkige vertaling aan de basis van deze vergissing;

2. Bovendien meent het Commissariaat in de verklaring van verzoeker ten overstaan van DVZ niets gelezen te hebben over de poging tot ontvoering van zijn oudste dochter, evenmin over de dreigbrief desbetreffend;

Nochtans tracht het CGVS aan de hand van beweerde niet medegedeelde gegevens een tegenstrijdigheid te formuleren, daar waar verzoeker nochtans enkel op de vragen van de interviewer geantwoord heeft;

Van een tegenstrijdigheid kan dan ook geen sprake zijn;

3. Het CGVS stelt daarenboven : "Uit betrokkene's verklaringen kan afgeleid worden dat hij en zijn vrouw slachtoffer zijn van een systematische vervolging omwille van hun origine", doch, dit zou niet kloppen met de op het CGVS aanwezige informatie, waaruit niet blijkt dat er sprake is van een systematische en gerichte vervolging van de Russische bevolkingsgroepen in Oezbekistan;

Deze informatiebron geeft wel (toe) het bestaan (toe) van geïsoleerde gevallen van discriminatie en of geweld, doch dan eerder tussen individuen dan tussen etnische groepen;

Het CGVS beperkt er zich toe deze informatiebron te citeren doch toets(t) deze niet aan de gegevens voorhanden zijnde in casu;

Bij een toetsing zou het CGVS voortgaande op haar eerdere vaststellingen hoger vermeld : "uit betrokkene's verklaringen kan worden afgeleid dat hij en zijn vrouw slachtoffer zijn van een systematische vervolging omwille van hun origine", de in de informatiebron aangehaalde uitzondering in casu kunnen bevestigen of m.a.w. de asielaanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaren, wat zij niet deed;

Het Commissariaat-Generaal heeft derhalve haar beslissing onvoldoende met redenen omkleed om te kunnen besluiten tot een weigering van verblijf;

Dat de feiten waar verzoeker zijn vrees voor vervolging op baseert, dan ook onvoldoende werden onderzocht;

Dat zeer concreet geen onderzoek verricht werd naar alle hoger aangehaalde feitelijke omstandigheden;

Bovendien om(be)helst de afwezigheid van argumentatie van verweerders door de loutere verwijzing naar de eigen verklaringen van verzoek(st)er op DVZ, dan ook op zich een schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 houdende de verplichting van uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;”;

3.1.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing als volgt motiveert :

- Met betrekking tot zijn eerste aanhouding verklaarde verzoeker bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij naar huis telefoneerde en zijn echtgenote vroeg om 500 US dollar naar het politiekantoor te brengen, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze thuis geen telefoon hadden en hij daarom vanuit het politiekantoor naar zijn tante belde, opdat deze contact zou opnemen met zijn echtgenote om de 500 US dollar te brengen;
- Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker geen melding van een poging tot ontvoering van zijn oudste dochter en in tegenstelling tot zijn echtgenote maakte hij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal melding van een dreigbrief die ze zouden ontvangen hebben na de poging tot ontvoering van hun oudste dochter;
- Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij het land ontvluchtte omwille van problemen die hij ondervond naar aanleiding van zijn Russische origine. Ook zijn echtgenote verklaarde dat er in Oezbekistan een openlijke haat en agressie wordt geuit ten aanzien van Russen en dat deze gedwongen worden om Oezbekistan te verlaten. Uit hun verklaringen kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn echtgenote slachtoffer zijn van een systematische vervolging omwille van hun origine. Deze verklaringen stroken echter niet met de aanwezige informatie op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat er geen sprake is van systematische en gerichte vervolging van de Russische bevolkingsgroep in Oezbekistan, integendeel zou de overheid steeds meer de neiging hebben om de emigratie van Russen tegen te gaan. Hoewel er sprake is van geïsoleerde gevallen van discriminatie en/of geweld zou dit eerder het geval zijn tussen individuen dan tussen etnische groepen en kan er bijgevolg geen link gelegd worden tussen deze problemen en de etnische origine van het slachtoffer;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd is en zij voldoende feitelijke en rechtens relevante gegevens bevat op grond waarvan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij de aangehaalde tegenstrijdigheid met betrekking tot het telefoongesprek bij de eerste aanhouding wijt aan een gebrekkige vertaling; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk om de bijstand van een tolk verzocht die de Russische taal machtig is; dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal enige op- of aanmerking heeft gemaakt met betrekking tot vertaalproblemen; dat bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de betrokken verklaringen overeenstemmen met de gegevens van het dossier;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de poging tot ontvoering van zijn oudste dochter en de dreigbrief stelt dat hij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel geantwoord heeft op de vragen van de interviewer; dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om zijn asielrelaas zo omstandig mogelijk uiteen te zetten; dat het niet vermelden van de poging tot ontvoering en van de dreigbrief voor de Dienst Vreemdelingenzaken de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker ernstig in het gedrang brengt;

3.1.4. Overwegende dat verzoeker tenslotte aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot het citeren van een informatiebron zonder de voorhanden zijnde gegevens te toetsen aan die informatiebron; dat verzoeker echter nalaat argumenten aan te voeren waaruit zou blijken dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing onterecht of verkeerdelijk steunt op deze informatiebron; dat verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen zonder concreet aan te tonen waarom hij meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag;

3.1.5. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de loutere verwijzing naar zijn eigen verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de motiveringsplicht uitmaakt; dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet enkel steunt op de tegenstrijdigheden; dat de tegenstrijdigheden tussen de diverse verklaringen van verzoeker alsmede deze afgelegd door zijn echtgenote, betrekking hebben op essentiële elementen van zijn asielrelaas; dat de Commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze die resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat Hij de inhoud van die verklaringen vergelijkt met die welke op het Commissariaat-generaal werden afgelegd; dat Hij eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige conclusies trekt;

3.1.6. Overwegende dat eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur :

Overwegende dat het tweede (ernstig) middel van verzoeker in dezelfde zin de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meer bepaald de zorgvuldigheid;

Dat het Commissariaat(-generaal) voor (de) Vluchtelingen en (de) Staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (zie: I. Opdebeeck, Het Recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naarvoren (naar voor) te brengen, in Opdebeeck (E.D.) Algemene Beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 51);

Dat de Commissaris-Generaal meent een aantal ongeloofwaardigheden te moeten aanhalen in verklaringen ondanks het feit dat deze verklaringen niet door hem zelf werden getoetst of gecontroleerd;

Dat juist door het niet peilen naar de reden van deze lacunes de Commissaris-Generaal voor (de) Vluchtelingen en (de) Staatlozen een inbreuk gemaakt heeft op de zorgvuldigheidsplicht(en) en de rechten van verzoeker geschonden heeft;

Dat de bestreden beslissing dan ook wordt getroffen op basis van een onvolkomen dossier en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd ;

Dat verzoeker dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;”;

3.2.1. Overwegende dat in het raam van de door verzoeker aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de Commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat verzoeker in zijn verzoekschrift de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerlegt; dat verzoeker derhalve niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing; dat op de kandidaat-vluchteling de plicht rust om tijdens de asielprocedure zijn vluchtrelaas waarheidsgetrouw en zo volledig mogelijk uiteen te zetten; dat het onderzoek naar tegenstrijdigheden een essentieel onderdeel is van het onderzoek naar de waarachtigheid van het asielrelaas;

3.2.2. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijftien maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.